

(המשך מעמוד 37)
ומספרת על עברה כרקדנית וסטריפטזי
זאת במועדוני הלילה של פאריס, וינה
ופרנקפורט, היא מדגימה ריקוד בטן
מהמם, שלא היה מבייש רקדנית בטן מימי
צועית.

„כותבים עלי ספר כמו על כוכבת קול-
נוע, היא ממשיכה תוך כדי הפשלת מכי-
נסיה. „לספר יקראו זונה או בת אדם,
אבל אני בעצם נערת-שעשועים שאוהבת
לעשות לאנשים טוב על הנשמה. בשבילי
כל אחד קליינט. כל הגדולים והחשובים
עוברים אצלי. אני הפכתי את המקום
הזה למקום המדובר ביותר בעיר, אפילו
בדיצה מדברים ביום שישי על הליכה
בערב למודעון של עמית.
גילה מספרת שרומן פולנסקי, כשביקר
במועדון, אמר עליה שהיא לא במיקצוע
הנכון. הוא אמר: „את כישרון לא רגיל
ואמן גדול.“

יש כאלה שאינם רוצים לעבור ניתוח

עמית מקבל אורח
בלי מסיבות פרטיות

לשינוי מין. הם מאמצים לעצמם שמות
נשיים ומסגלים תנועות נשיות. כזה הוא-
הוא העלם המעדיף להיקרא ז'קלין, והאומר
בקול סופרן כשהוא מצביע על גילה:
„אני כאן המלכה, ולא זאת שם בפניה.
אני לא מצטלמת עם כל אחד, אני משהו
מיוחד.“

**חצי כיתה שלי,
הם כאלה"**

ב מאית תיאטרון צעירה שבאה בר-
גפה, מוצאת לה מייד חברה נעימה
בדמותו של דנדוש. פקיד-קבלה לשעבר,
אמן וחקיין, שלמד עבודה סוציאלית באר-
גיברטיטה העברית. „אני בא לכאן עם
בחורות.“ הוא מגלה, „הן משמשות לי
פתיון כדי למשוך את הגברים, התסוף נג-
מר בדרך כלל באורגיה בשלושה. אני
עושה את זה למעין הכיף, גם למסיבות
יוקרה אני בא עם יפהפיות ומושך אלי
באמצעותן את הגברים. זהו טריק ידוע
בקרב הועים המתביישים להוסיף בפומבי
עם בחורים.“

דנדוש יודע בדיוק מה מביא את האנ-
שים למועדון: „היום זהו האופנה. באים
לכאן טיפוסים מכל הסוגים, חלקם זוגות
מרובעים, המשתעממים בחייהם האפורים
ובאים להציץ אל עולם אחר ושונה. חל-
קם מתביישים במה שהם, ובאים עם
בחרות כדי למצוא כאן גברים.“

ליאת בת השבע-עשרה וחצי היא, תל-
מידת תיכון אכסטרוני בתל-אביב. „אני
אוהבת גם גברים וגם נשים.“ היא מגלה.
„אני חיה עם הורי, שמיניתי אותי, כי
גם אמא שלי היתה כזאת כשהיתה בגילי.
זה כנראה עניין מישפחתי אצלנו. הכל
התחיל אצלי מאז שאני וחברתי הטובה
היינו משוחחות על דברים שנראו לנו
עומדים ברומו של עולם. באחת השיחות
הגענו לסטיות מיניות ומסקנתנו היתה ש-
לסביות אינה מחלה ולכן אין לפסול
אותה. החלטנו לנסות, ומאז קיימנו בקבי-
עות יחסים. היום יש לי חברה אחת,
שלה יש חבר, שגם הוא בייסכסואל. חצי
כיתה שלי בתיכון הם כאלה, והחצי השני
רוצים לנסות, אבל פוחדים.“ ליאת ממרת
להתגפף עם חברתה, בלונדית חטובה ויפה.

**משך שנים אכלו תושבי הצפון פגרים ונבלות במקום בשר
מתות בנהלל**

שנפוצו על מזכיר איגוד מגעלי העופות
בארץ, שמואל („מוקה“) מקלר מנהלל,
כאילו הוא מוכר נבלות למיפעל בשר,
הגיעו גם לידעת מיטרת מרחב העמקים.
ראש היחידה המרכזית במרחב, רב-פקד
ציון פריץ, החל לרחרח סביב מקלר.

חוקר פריץ
„משהו מסריח“

בשבוע שעבר נעצר מקלר. הוא חשוד
בכך שמכר פגרי-הודו למאכל אדם ושעשה
מעשי הונאה ומירמה הקשורים בעיסקי
העופות שלו. אולם מעצרו של מקלר היה
רק קצה הקרחון. החוקרים גילו כי העסקן
החקלאי, יליד המושב הראשון בארץ, מכר
את הפגרים ל שלהבי. כך גילתה המיטרת
לראשונה את עובדת קיומו של סוחר
הבשר, ומשלהבי כבר נמתחו עשרות חוטי-
חקירה נוספים.

**„בשר מיוחד“
עם תעודת-הכשר**

ה מיטרתה גילתה של שלהבי קשורים
לא פחות מ-43 קיבוצים ומושבים מצפון
הארץ, ביניהם גם ישובים דתיים כסירת-
צבי, עין-הנציב ושדה-אליהו, שסיפקו לו
בשר-נבלות. עשרות רפתנים ולולנים מ-
יישובים אלה נחקרו, והתגלה שמכרו פגרי
עופות ובקר למיפעל הפרטי בכפר סולם.
עתה מנסה המיטרת לאתר בעלי איט-
ליונים ומיסעדות, שלהם שוק הבשר הר-
נגוע. החוקרים מתייחסים בליגלוג להצי-
רת משרד-הדתות, לפיה בבדיקה שערכו
אנשי-המישרד התברר כי חנויות בעלות
תעודת-כשרות, בהשגחת הרבנות, לא היו
מעורבות בפרשה. בידי המיטרת מצויה

ח וקרי המיטרתה הקשוחים חשו
בחילה. פניהם החווירו, כמה מהם
סרו הצידה והקיא את המעינים.
הרגשת הבחילה תקפה את אנשי המיש-
טרה, המורגלים למראות וזועה, בעת ש-
פשטו ביום הראשון בשבוע שעבר על
ביתו של אחמד שלהבי, בכפר סולם שליד
קיבוץ מרחביה. מתחת לבית מצאו החוקר
רים מיפעל בשר מוסווה, שבו נתגלה
המראה הנורא: בכל פינה היו זרוקים
פגרים של תרנגולי-הודו, שריח חזק של
ריקבון נדף מהם. כמה מהם רחשו תולעים.
בתוך מקרר-ענק המצויים במקום התגלו
גושי בשר-בקר קפואים, שבדיקה שיטחית
העלתה כי אלה גושים של בשר נבלות.
„השוטרים ידעו כי אילו לא הגיעו בזמן,
היו העופות הרקובים ובשר הפיגולים
משווקים לחנויות ואיטליונים, כדי להימכר
למאכל אדם. אחמד ובני משפחתו נתפסו
על חם, בזמן שטיפלו בבשר הבלתי אכיל,
באמצעות שיטה מיוחדת של המלחה ור-
הקפאה.“

אולם מה שנתפס הוא כאין וכאפס לעומת
הכמויות האדירות שהצליחו להגיע אל
הקהל הרחב. המיטרתה מייחסת לשלהבי
שיווק של מאות ואולי אלפי טונות של
בשר רקוב, שאכילתו מהווה סכנת-נפשות.
במשך תריסר השנים שבהן פעל עיסוקו,
כל החקירה התחילה במקרה. שמועות